

har nu selv altid været fjendtlig sindet mod Emanuel. Det véd jeg godt! Du har gerne villet sé ham over Hovedet, gøre ham til en Ubetydelighed. Og nu er du bleven bitter ved at føle, at han alligevel er dig saa langt overlegen.“

„Véd du hvad, Betty, det er næsten komisk at høre dig tale saadan. Du glemmer efterhaanden helt, at du selv for ikke mere end fjorten Dage siden var allerivrigst til at fordømme din Broders Færd. Naar det kommer til Stykket, er det vel endda nærmest dig, der har foranlediget, at din Fader og din Broder Carl — eller hvem det nu er — har grebet til saa yderlige Midler.“

„Hvad har jeg? — Hvad er det, du siger?“ udbrød hun og standsede sin Gang.

„Jeg mener, at det dog vel maa være din egen Fremstilling af, hvorledes Alt staar til her, der har været afgørende for din Familjes Handlemaade i denne Sag.“

„Aa, det tror du ikke selv, Ragnhild! Og det er skammeligt af dig at sige det! At jeg i lang Tid ikke forstod Emanuel — at jeg maaske endnu har vanskeligt ved helt at følge ham — det bekender jeg ærligt, det lægger jeg slet ikke Skjul paa! Men aldrig — aldrig, siger jeg! — har jeg kunnet tænke mig, at noget Saadant kunde